

a begin again
folytatása

trust again

bízz újra!

fine
selection

MONA KASTEN

M O N A K A S T E N

trust again

bízz újra!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*A csajoknak, akik a legjobbat hozzák ki belőlem:
Bianca, Caro, Kim, Laura, Nadine,
Rebecca és Yvo*

trust again lejártsági lista

- Weaker Girl* – Banks
War Of Hearts – Ruelle
Lay It All On Me – Rudimental (feat. Ed Sheeran)
Into You – Ariana Grande
Let Me Love You – Ariana Grande (feat. Lil Wayne)
What A Feeling – One Direction
Never Enough – One Direction
Bloodsport – Raleigh Ritchie
No Pressure – Justin Bieber (feat. Big Sean)
Only Love – Ben Howard
Rivers In Your Mouth – Ben Howard
Remnants – Jack Garratt
In The Shadow Of A Dream – James Morrison
To The Wonder – Aqualung (feat. Kina Grannis)
Everything Is Lost – Maggie Eckford
dRuNk – ZAYN
Show Me Love – Robin Schulz & J.U.D.G.E.
Close – Nick Jonas (feat. Tove Lo)
We Don't Talk Anymore – Charlie Puth (feat. Selena Gomez)
Where's My Love – SYML

1. fejezet

BORZALMAS ÖTLET VOLT, hogy a kávézóban akartam írni.
Kész katasztrófa.

Csak bámultam a pasira, aki előttem állt, és talán választ várt arra, amit az imént mondott nekem. Fogalmam sincs, miből gondolta, hogy értem, amit szövegel. Esetleg azt hitte, hogy rendelkezem a szájról olvasás varázslatos képességével? A fejhallgatómnak körülbelül akkora volt az átmérője, mint egy pizzáé, és kb. öt kilót nyomott. Direkt azért költöttem rá kicsit többet a kelleténél, hogy tényleg ne jöjjön át rajta semmi zaj, amikor munka közben koncentrálnom kell.

Igazából pontosan ezért utálok nyilvános helyeken írni. Egyrészt mert a hangzavart csak zajszűrős fejhallgatókkal lehet elviselni, másrészt pedig mert állandóan különböző emberek szólítanak meg, vagy kötnek belém. Most épp az első eset következett be.

A srác jóképű volt, az nem kérdés. Vörösesbarna haja volt, és szép, barna szeme. Igazán helyesnek tűnt a farmerjében és a szűk szabású ingében, ami feszült a vállán. És még ha úgy éreztem is, hogy hízeleg nekem, meglehetősen kellemetlen érzés fogott el.

Lassan megemeltem a fejhallgató jobb oldali kagylóját.

– Tessék? – kérdeztem, és oldalra hajtottam a fejem, hogy jobban értsem, amit mond. A bal fülemben még mindig *Halsey* szólt teljes hangerőn.

A fickó félig behunyt szemmel nézett le rám.

– Péntekenként gyakran vagy itt – mondta, és felém bökött az állával. – Párszor már kiszúrtaalak.

Ez így is volt, még ha abszolút nem szabad akaratomból hoztam is meg ezt a döntést. Ha rajtam múlt volna, a péntek délutánomat a Woodshilli Egyetem kollégiumi szobájában töltöm. De sajnos a szobán egy szexmániás lánnyal kellett osztoznom.

– Igen. Finom itt a kávé – morogtam. Attól, ahogy a pasi rám nézett, kényelmetlenül éreztem magam. Mintha remélne valamit tőlem, és azzal a lehetőséggel egyáltalán nem is számolna, hogy esetleg nem kapja meg.

Ekkor ő is oldalra döntötte a fejét. Még szélesebben mosolygott.

– Nem is iszol kávé. Legtöbbször forró csokit rendelsz. De nem-sokára melegebb lesz az idő. Kíváncsi vagyok, akkor mire fog esni a választásod.

Nedves lett a tenyerem, és nagyot nyeltem. Lassan kezdett ijesztővé válni számomra a pasi. Hiszen nem azok közé tartozom, akik a Patriot kávézó hatalmas ablakai melletti helyekért ütik egymást, hanem többnyire a felső szintjén ülök le, egészen hátul egy sarokban, háttal a teremnek. Ez a hely a kis, kerek asztallal és a kopott székekkel szinte egy rejtekhely volt számomra. Soha nem feltételeztem volna, hogy bárki is megfigyelne itt engem.

Hátborzongató volt.

Vajon már hosszabb ideje leskelődik utánam? Atyaég... vajon még azt is meglátta, hogy min dolgozom?

– Szívesen kitalálnám. Elárulod? – folytatta a fickó, egy oktávval mélyebb hangon.

Komolyan a mély hangjával és szexi pillantásával próbál bevágódni nálam? Egy másik lánynál talán még működött is volna. De én jó kilenc hónapja úgy kerülöm a férfiak társaságát, mint a pestist.

– Nagyra értékelem az ajánlatodat – kezdtem, és oldalra simítottam a frufrumat. Éppen abban az idegesítő növekedési fázisban volt, amikor a vörös tincsek kis, hegyes nyilakként bökdösték a szememet. – De nem hinném, hogy ez jó ötlet.

– Ugyan már – felelte azonnal, és a szomszéd asztaltól odahúzott egy szabad széket az enyémhez. Fordítva ült le rá, és a támlájára könykölt. – Jó hallgatóság vagyok.

Mégis miből következtetett arra, hogy beszélgetni akarok veled? Gyorsan a laptopom képernyőjére pillantottam. Külön figyeltem arra, hogy a betűméretet kisebbre vegyem, és a kijelző fényerejét is sötétre állítsam. Ennek ellenére bizsergett az ujjam, hogy egyszerűen csak összecsuksjam. A rajta álló szöveg nem tartozott idegenekre – legalábbis most még nem.

Hirtelen mozdulattal Grover belém hatolt, mire én hangosan felnyögtem. Az állatias hang hallatán, amit közben kiadott, szinte azonnal végem volt.

Nem, ez legkevésbé sem tartozott erre a hátborzongató idegenre.

– Milyen szakra jársz? – kérdezte a fickó, és a laptopomra mutatott.

Látszólag véletlen mozdulattal lecsuktam a képernyőt, a vezeték nélküli fejhallgatót a nyakamba toltam, és két kézzel óvatosan megpróbáltam kihúzni alóla a hajamat. Aztán felvettem a táskámat a földről, hogy elpakoljam Watsont – így neveztem el a hatalmas laptopot, amikor körülbelül három évvel ezelőtt megvásároltam. Óriási volt a kábé 19"-os kijelzőjével, ami a súlyán is meglátszott.

A pasi gyengéden megfogta a karom.

– Hé, minden oké. Nem akartalak elijeszteni, már itt sem vagyok
– mondta ekkor szinte már félnék hangon. – Annyira kirekesztettnek
látszottál, és azt gondoltam...

Gyámoltalanul megvonta a vállát. Oké, már nem is volt annyira
félelmetes.

– Igazán kedvesnek tűnsz... – Lázasan törtem a fejem, hogy a ne-
vét már elárulta-e.

– Cooper – sietett a segítségemre.

– Cooper – ismételt meg mosolyogva. – Tényleg, olyan ked-
ves srácnak tűnsz, de most indulnom kell. Még van egy kis dolgom,
és valahogy itt nem tudok koncentrálni.

Kiszabadítottam a karomat a fogásából, és a töltőkábelt eltettem
a laptoptáska elülső zsebébe.

– Megismételhetnénk valamikor. Ha már nem lesz ennyi dolgod
– javasolta Cooper.

Elfojtottam egy sóhajt, és felálltam.

– Engem most ez... nem érdekel. Sajnálom.

Cooper is felállt, és közben lassan, tetőtől talpig végigmért.

– Egyáltalán nem ilyennek gondoltalak.

Döbbenten pislogtam.

– Tessék?

– Csak úgy értem, hogy olyan benyomást keltesz, mint akinek
nincs kifogása egy kis szórakozás ellen. – A tekintete hirtelen már nem
barátságosnak, hanem meglehetősen megvetőnek tűnt. – De nyilván-
való, hogy totál prűd vagy. Kár.

Cooper eddig begyűjtött pluszpontjai villámgyorsan durván mí-
nuszba mentek át.

– Mindent visszavonok, Cooper. Te egyáltalán nem vagy kedves srác – jelentettem ki, és a fejemet csóválva összeszedtem a többi holmimat. Végül a vállamra vettem a nehéz táskát.

– Vagy talán leszbikus vagy? Akkor rögtön az elején is szólhattál volna!

Ez a pasi egészen hihetetlen volt.

– Nem mintha a szexuális orientációnak bármilyen szerepe lenne ebben. Pusztán az, hogy nem szeretnék találkozni veled, még mesze nem jelenti azt, hogy nem a pasik iránt érdeklődöm – sziszegtem, és átfurakodtam mellette. – Vagy csak azért lennék prűd, mert nem estem bele a mély hangod és a „már egy ideje figyellek téged” szövegged csapdájába?

Gyorsabban, mint ahogy ezzel a táskával kellett volna, lesiettem a lépcsőn, és kiviharzottam az ajtón.

Mélyet szippantottam a friss, februári levegőből. Még mindig elég hideg volt, és mikor kifújtam, kis párafelhők jöttek a számból. Előkotortam a kötött, khakiszínű gyapjúsapkámat a kabátom zsebéből, és a fejemre húztam, hogy a fületem védje a metsző woodshilli szélétől. Miután szinte az egész arcomat is bebugyoláltam a sálammal, végigvettem fejbem a lehetőségeimet.

A kollégiumba valószínűleg még nem mehetek vissza, mert a lakótársamnak, Sawyernek megint férfi látogatója van, és már így is túl sokszor voltam a tanúja a szexuális tevékenységeinek. Ő volt az egyik oka annak, hogy ennyi pénzt áldoztam erre a drága fejhallgatóra.

Mivel a kockázat túl nagy volt, hogy megint egy félmeztelen fickóba botlom, aki épp a lakótársam lábai közé rejti a fejét, nem merem hazamenni.

A Patriot azonnali hatállyal lecsúszott az írásra alkalmas helyszínek listájáról. Amíg ez az undorító alak ott van, engem hat lóval se lehet visszavontatni oda.

Másik lehetőségként szóba jöhetne az egyetemi könyvtár. Ma ugyan csak tíz órakor zár, de arra, amin most épp dolgozom, nem kifejezetten alkalmas helyszín. Túl sok ember van ott, akik jártukban-keltükben a képernyőre pillanthatnak.

Betettem a kezem a zsebembe, és megéreztem, hogy van benne egy hideg fémtárgy. Sötét gondolataim azonnal felderültek. Hát persze!

Jó két hónappal ezelőtt Allie, a legjobb barátnőm új lakásba költözött, ami alig negyedóránnyira volt a campustól. Rögtön a beköltözésekor nekem adta a tartalék kulcsát. Egyrészt mert hivatalosan én voltam a cicájának, Spidey-nak a nagynénje, és néha meg kellett etetnem őt, ha Allie elutazott, másrészt mert tudta, mi az ábra Sawyer élénk szerelmi életével kapcsolatban. Felajánlotta, hogy ha a lakótársam megint kizár, akkor menjek át hozzá. Még nem sokszor mertem élni az ajánlatával, de ma nem maradt más választásom.

Azonnal elő is vettem a telefonomat a táskámból, és rácsörögtem. Mivel nem értem el, írtam neki egy rövid üzenetet, és bejelentkeztem hozzá.

Ha bárki másról lett volna szó, kellemetlen lett volna számomra, hogy rá legyek utalva a segítségére, de Allie-vel más volt a helyzet. Az előző szemeszterben ismertem meg őt, a tájékoztató előadások legelső napján. Csak azért figyeltem fel rá, mert pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan én éreztem magam – totál kétségbeesettnek. Gyorsan intettem neki, hogy jöjjön oda, abba a sorba, ahol ültem, és onnantól kezdve elválaszthatatlanok lettünk.

Allie a barátjával, Kadennel egy nagyon szép környéken lakott. A növényzetet ezen a napon még zúzmara borította, de biztos voltam

benne, hogy a következő hónapokban ragyogni fog a színektől. A lakóház egy kis park közelében állt, ahonnan szép kilátás nyílt a Mount Wilsonra és a környező völgyekre.

Egy évvel ezelőtt még feltettem volna rá a laptopomat, hogy soha nem fogok szebb helyet találni, mint Portland. De ott most már mindenhez olyan emlékek kötöttek, amiket örökre ki akartam törölni az emlékezetemből, itt azonban eddig egész jól sikerült megfélekednem róluk – és nem pusztán ennyi történt. Mostanra számtalan új emléket is szereztem.

Kinyitottam a kaput, és felmentem a lépcsőn a második emeletre. Már olyan sok időt töltöttem Allie-nél, hogy szinte jobban ismerem a lakásukhoz, mint a saját kollégiumi szobámhoz vezető utat. A bejárati ajtót mindig egy kicsit felfelé kell húzni és aztán erősen nekitámaszkodni, hogy ki lehessen nyitni.

Alighogy beléptem az előszobába, már hallottam is Spidey ismerős nyávogását.

– Hahó! – kiáltottam az előszobából. Letettem a táskámat, és kigomboltam a kabátomat. Még mindig nem voltam biztos benne, hogy van-e itt valaki, és óvatos léptekkel a nappali felé indultam.

Csend volt.

Egyedül Spidey halk dorombolását lehetett hallani, ahogy a lábamhoz dörgölözött. Óvatosan végigsimítottam vörös, csíkos hátát. Máris boldog mosoly áradt szét az arcomon, és ismét a vállamra vettem Watsont, hogy kényelembe helyezkedjek a nappaliban, a kanapén.

De ami ezután történt, az rosszabb volt, mint bármilyen rémálom, amit még a mai napra kitalálhattam volna.

Pénisz.

Ez volt az, amit először megpillantottam.

Egy meglehetősen nagy, és mint ahogy mellékesen észrevettem, egyértelműen bevetésre kész pénisz jelent meg a szemem sarkában. Felnéztem és Kadenre bámultam, aki mikor meglátott, tátott szájjal viszonzta a pillantásomat. A másodpercek teltek, és én tényleg nem akartam odanézni – de hát Kaden pucér volt. És a szemem valahogy azt tette, amit csak akart. Azonnal szorosan össze is zártam.

Istenem, azt kívántam, bárcsak hirtelen köddé válhatnék.

– Kaden? – hallatszott a legjobb barátnőm hangja a hálószobából. Valószínűleg ez volt a végszavam.

Sarkon fordultam, és közben természetesen megbotlottam Spideyban, mert a szemem még mindig csukva volt, és olyan gyorsan rohantam ki a lakásból, amilyen gyorsan csak tudtam. Kaden még utánam kiáltott valamit, de én csak arra figyeltem, hogy el tudjak menekülni. Lépteim visszhangoztak a lépcsőházban, a bokacsizmám sarka kopogott a grániton, és ekkor hirtelen, teljes erővel nekimentem valakinek.

Az ütközés nagyon meglepett, és heves fájdalom járta át az arcom. Kissé hátrátántorodtam, és összevissza csapkodtam a levegőben, hogy visszanyerjem az egyensúlyom. Végre! Meg tudtam kapaszkodni a fickóban. De ő ahelyett, hogy megtartott volna, csak nyöszörgött egyet, és pont ugyanolyan hevesen imbolygott, mint én. Úgy döntött, magával ránt, ahelyett, hogy rám esett volna. Nagyon kedves, gondoltam.

Mialatt megpróbáltam feltápászkodni, a képzeletbeli naptáramba a mai naphoz egy vastag, piros x-et írtam be.

Aú! Valószínű eltört az orrom. Az orrom, a térdem és talán még néhány bordám is.

– Ugyan már elég régóta vágyom arra, hogy rám vesd magad, de sosem értettem ennyire szó szerint – hallatszott alólam, én pedig visszatartottam a lélegzetem.

A nap rögtön két piros x-et is kapott. Hozzá még egy vastag, fekete kört és egy emojit. Legjobban az a majom illene hozzá, amelyik befogja a szemét.

Egyik kezemmel elsimítottam a vörös, kócos hajtincset a homlokomról, hogy lássak valamit.

Sugárzó, sötétkék szempár pillantott rám.

Ez a szórakozott, csintalan szikrázás több volt már, mint ismerős. Éppúgy, mint a bársonyos hang, szájának megránduló szeglete és a fekete haj, ami legtöbbször teljesen összevissza állt.

Spencer.

A legjobb, egyúttal legrosszabb rémálmom kellős közepébe rohantam bele. Az egyetlen pasi, akinek az utóbbi kilenc hónapban sikerült az önszántamból elrendelt cölibátusomat néha megkérdőjeleznie.

– Azt hiszem, eltört az orrom – nyögtem, és a frufrum egyik tincset elfújtam a szememből. Még ettől a kis fuvallattól is sajgott az orrcsontom.

Egy kéz emelkedett a derekamról az arcomhoz, és óvatosan végigtapogatta a szóban forgó testrészt. A bőröm bizseregni kezdett, még a fájó lüktetésen át is.

– Nincs eltörve.

Szavainak határozottsága meghökkentett.

– Honnan tudod? – kérdeztem érdeklődve.

A másik kezét megint a derekamra tette, mintha pontosan oda tartozna. Bizalmasan. Magabiztosan. És egyszerűen nem tudtam felállni.

– Már volt eltörve az orrom – magyarázta Spencer, és oldalra fordította a fejét, hogy megnézhessem az arcát profilból. – Látod?

Valóban. Egy nagyon kicsi puklit lehetett kivenni az orrcsontja felső részén. A szemem azonban megint önállósította magát, és inkább

az álla határozott vonalán néztem végig a szájáig, és aztán vissza, felfelé. A mellkasomban megmozdult valami, és végre magamhoz tértem révületemből.

Óvatosan elrugaszzkodtam a földről, és felálltam.

– Bocsánat! Nem akartam neked rontani.

Ő is felállt, és a mosoly még mindig ott bujkált a szája szegletében. Amikor végre felegyenesedett, alkarját a hasa elé tartotta, és enyhén meghajolt előttem.

– Megtiszteltetés volt számomra, Dawn.

Újra felegyenesedett, és lepillantott rám. Spencer magas volt – sokkal magasabb, mint én, ami nem akkora mutatvány a százötvennyolc centimhez képest.

– Ha majd legközelebb valakit a személyes pajzsodként akarsz használni, hívj fel! Tudod a számomat.

Elmosolyodott, és felvillantotta egyenes, szabályos fogsorát.

Megint megmozdult valami a testemben, ezúttal egy árulkodó bizsergés a hasamban.

Legyen átkozott Spencer Cosgrove.

Amikor először megpillantottam, mindössze két szó ugrott be: a francba.

Mivel azt hittem, ő Kaden, aki Allie-vel akkoriban nem bánt különösebben barátságosan, alaposan bemutatkoztam neki. Huncut mosoly jelent meg az arcán, és akkor már hirtelen négy szó volt az, ami a fejemben zakatolt: a jó bűdös francba.

Allie sietve tisztázta a félreértést. Pedig szívesen lettem volna még egy kicsit dühös rá. Csodás ürügyet jelentett volna számomra, hogy a nyilvánvalót ne vegyem tudomásul. Még hozzá azt, hogy Spencer nagyon vonzó.

Vonzóbb volt, mint ami a környezete számára egészséges.

Nem *akartam* szívdöglesztőnek találni, de ez tény volt, még hozzá vitathatatlan tény. Akármennyire tiltakoztam is ellene.

– Dawn? – faggatózott Spencer, és kicsit ráncolta a homlokát. – Minden rendben? Annyira azért talán nem verted be a fejed a kőke-mény mellkasomba, ugye?

Egyértelmű volt, hogy viccel, még hozzá mindenben, amibe csak belebotlik. Spencer nem különösebben erőteljes testalkatú. Ez mindenestre mit sem csökkent a vonzerején – éppen ellenkezőleg. Egy atléta karcsú, izmos testfelépítésével rendelkezik, és tökéletes alakja van. Nem túl testes, nem túl vékony. Pont a kettő között. Egyszerűen... áhhh.

– Boldog vagyok, hogy a te erős tested volt az, amibe belerohantam, és nem a fal – feleltem levegő után kapkodva, és közben Watsont kerestem. Valószínűleg nagyot koppant az összeütközésünkkor. Remélhetőleg a táska bélése megakadályozta a legrosszabbat. Nem lett volna elég pénzem egy új laptopra.

– Épp Allie-nél voltál? – kérdezősködött tovább Spencer, és a karja megjelent a szemem sarkában. Felemelte Watsont, és letörölt pár koszfoltot a fekete laptoptáskáról.

A kérdése felébresztett bennem egy emlékképet. Elkerekedett szemmel bámultam rá.

– Nem mehetsz most fel oda! – ráztam hevesen a fejem. A hajam összekócolódott, egy tincs az ajkaim közé ragadt. Gyorsan kifújtam onnan.

Spencer ismét a homlokát ráncolta.

– Kadennel megbeszéltünk egy találkozót egy projekt miatt.

Azt akartam mondani neki, hogy Kaden és Allie éppen elfoglaltak, vagy valami hasonló kedves módon körülírni, hogy mi történt, de ehelyett csak egyetlen szót tudtam kiböki.

– Pénisz.

Spencer döbbsenten pislogott.

– Mi?

És mint amikor egy CD akad, ismét csak ugyanezt a szót nyögtem ki, ezúttal ráadásul valamivel hangosabban.

– Pénisz.

A helyzet arra a játékra emlékeztetett, amiben az nyer, aki a pénisz szót nyilvános helyen a lehangosabban mondja ki.

– Szívesen megmutatom neked Cosgrove Juniort, de sokkal jobb lenne kissé meghittebb körülmények között, nem gondolod? – pilantott rám, aztán egykedvűen megvonta a vállát. – De hát jó, ha úgy akarod, akkor akár itt is. Előbb vagy utóbb úgyis bekövetkezett volna. – Spencer lefelé nyúlt, és az övcsatján matatott.

Azonnal megragadtam a kezét, és elrántottam onnan.

– Nem a te péniszed, te idióta – sziszegtem. – Kaden meztelen volt, amikor betoppantam a lakásba. Azt hiszem, nekik most épp nincs idejük ránk.

Spencer szorosán összezárta az ajkait. A válla rázkódni kezdett.

– Ne vess csak nyugodtan! – mondtam mogorván, és hirtelen elengedtem a kezét.

Spencer hátrahajtotta a fejét, és hangosan felnevetett. Rekedten és harsányan. A nevetése betöltötte az egész lépcsőházat, és kellemesen libabőrös lett tőle a hátam.

Egy kicsit utáltam őt ezért.

Frusztráltan felsóhajtottam, és letettem a nehéz laptopot a földre.

– Nem az én napom a mai.

– Mégis mit kell csinálnod? – kérdezte Spencer, miután a nevetése félmosollyá szelídült.

– Még dolgoznom kell egy kicsit, és fogalmam sincs, hogy hova menjek – feleltem.

– Miért nem mész vissza a kollégiumba? – kérdezte, és fekete kabátja cipzárjával játszott. Forgatta a kezében, egy kicsit fel-le huzigálta. Spencer mindig ilyen. Nem tud nyugton maradni, valószínűleg még akkor sem tudna, ha élet-halál kérdése lenne. Ahhoz túl sok felgyülemlett energiája van. Mindennel játszadozik, ami a keze ügyébe kerül. Amikor Allie-vel azért találkozunk, hogy tanuljunk, és ő éppen Kadennél van, mindig az örületbe kerget minket, mert szakadatlanul dobol egy tollal a könyveken, vagy a golyóstolla gombját nyomkodja megállás nélkül.

Eleinte még furcsállottam ezt. Egyrészt bosszantott, hogy milyen örületen vonzónak találok, másrészt mindig idegesített, hogy folyton mozgásban van. De minél több időt töltöttünk együtt, annál jobban hozzászoktam a hóbortjaihoz. Mostanra Spencer lett az egyik legjobb barátom.

Csak egy barát. Semmi több.

– Sawyer... elfoglalt. Ezért egy kávéházba mentem, de ott valahogy nem tudtam koncentrálni, főként mert volt ott egy fura pasas, aki meg akart hívni kávézni, és aztán idejöttem, mert azt gondoltam, hogy Allie és Kaden nincs itt – kezdtem el rizsázni.

Spencer vihogott.

– Ne mondd, hogy Sawyert is aközben...

Hirtelen felemeltem a fejem.

– Nem, őt nem.

Szeme felcsillant, és világosan láttam rajta, hogy egy szavamat se hiszi.

– Eljöhetsz hozzám.

Tiltakozni akartam, de ekkor eszembe jutott, hogy még sosem jártam Spencernél. Közös volt a baráti körünk, és hétvégeente sok időt töltöttünk együtt, de a találkozásaink soha nem nála zajlottak. Hogy őszinte legyek, kicsit kíváncsi is voltam, hogy miért nem hívott meg minket soha magához.

Ennek ellenére nem tudtam vele menni. Valami mélyen tiltakozott bennem az ellen, hogy kettesben maradjak vele. Nem túl sűrűn fordult elő, de ha mégis erre került a sor, akkor nagyon össze kellett szednem magam, hogy ne bámuljam olyan hosszasan. A barátaink jelenlétében ez könnyebben ment.

– Nem tudom.

Közel hajolt hozzám.

– Miért nem? – kérdezte, és elgondolkodva nézett rám. Közel volt, túlságosan is közel.

A szívem ugrott egyet, bár ezt nem lett volna szabad megtennie. Senki közelében sem. Szigorúan megtiltottam neki. Aljas áru-ló. Épphogy meggyógyítottam, erre ilyesmit tesz velem.

– Mert... – meg kellett köszöriülnöm a torkom, olyan közel jött hozzám. Természetesen az ösztöneim beindultak fűszeres illata és karizmatikus kisugárzása hatására. De ennek egyáltalán nem volt köze *hozzám* és a vágyaimhoz. Kell egy kis távolság, ha meg akarom akadályozni, hogy ez a forróság a gyomrom környékéről felfelé áradjon, és végül paprikavörössé tegye az arcomat. Vannak olyan lányok, akiknek jól áll ez a pír. Úgy festenek, mintha épp most érkeztek volna egy csodás sétáról. Rajtam azonban foltok jelennek meg, melyek először a nyakamon terülnek szét, hogy végül teljes összevisszaságban beborítsák az arcomat. Tehát pontosan az ellentétéként mindannak, ami vonzó. Ezenkívül nem is akartam, hogy éppen Spencer miatt piruljak el.

Mintha csak a gondolataimban olvasott volna, felegyenesedett, és gyors mozdulattal felkapta a táskámat a földről.

– Hé! – kiáltottam, és felugrottam. A kabátom után nyúltam, és beledugtam a kezem az ujjába. Mire megfordultam, Spencer már le is ment a lépcsőn. – Add vissza Watson!

A következő lépcsőfordulóban megállt, és felnézett rám.

– Watson? Mint John Watson?

Bólintottam, és menet közben a sálamat a nyakam köré tekertem, miközben Spencer mély hangon felmordult.

– Bárcsak tudnád, mennyire szeretnék most rögtön elhívni egy randevúra! – sóhajtott. Szinte naponta kért randit tőlem. Én pedig minden alkalommal visszautasítottam.

Nem jártam randikra. Nem *akartam* randikra járni. És teljesen mindegy, mire vágyik a testem – soha többé nem fogok egyetlen passzív sem kapcsolatba kerülni.

– Tudod, hogy mi a válaszom – mondtam, és egy lépcsőfokkal fellettem megálltam. Most a szemünk egy magasságba került.

Minden, amit csak láttam, kék volt. Kék, és az a mosoly.

– De azért mégis velem jössz, ugye?

– Hagysz nekem választási lehetőséget? – vágtam vissza.

A következő pillanatban sarkon fordult, és leugrándozott a többi lépcsőfokon, Watson túszként fogva tartva a hóna alatt.

Ennyit a válaszról.

2. fejezet

SPENCER EGY ROZSDAVÖRÖS, ferdehátú Volvóval járt, aminek a színe tökéletesen elütött a hajszínektől. Vezetés közben a kormányon dobolt, pedig a rádió ki volt kapcsolva, és értelmetlenül beszélgettünk. Az egyetemről, hogy milyen filmeket láttunk legutóbb, a soron következő partiról az egyik diákszövetségi házban, amire valójában el sem akartunk menni.

Spencernek mindig volt valami mesélnivalója. Kreatív iparágak volt a fő szakja, és a minor szakját már kétszer is megváltoztatta, mert nem tudott egyik mellett sem elköteleződni, és egyszerűen minden érdekli.

Ebben a félévben a *Szexualitás, nemi szerepek és szexuális kisebbségek* témakörre fókuszált, én pedig kifaggattam erről a szakról, mert annak idején ez nekem is eléggé előkelő helyen állt a listámon. De aztán végül felvettek irodalomra kreatív írás hangsúllyal – ez volt az álomszakom. Mialatt beszélgettünk, el is szállt a feszélyezettségem, hogy elmenjek hozzá. Amíg nem tett egyetlen megjegyzést, addig ugyanis eléggé jó barátoknak számított, akinek a társaságában mostanra már nagyon jól éreztem magam.

Nem telt el sok idő, és máris megérkeztünk egy szép környékre, ami – csakúgy, mint szinte minden Woodshillben – a belváros közelében helyezkedett el.

Spencer leparkolta az autót egy szabad helyre az út szélén. Kiszálltam, és alaposabban szemügyre vettem a környéket. Még talán annál is szebb volt, mint ahol Allie és Kaden lakott. Az utca számtalan, katonás rendben egymás mellé épített sorházból állt, melyeket zöld gyep és ápolt előkertek vettek körül.

– Szent szalmaszál! – motyogtam.

A sorházaknak zezgugos erkélyeik és tetőablakaik voltak, és úgy festettek, mintha egy film díszletéből kerültek volna elő. Valószínűleg új építésűek lehettek: frissen vakoltnak és makulátlannak látszottak, és az illatuk is erre vallott. A környék mégis remekül illett a többi woodshilli ház stílusához. Csak egy hajszálnyival újabb, egy leheletnyivel szebb volt.

Meglepetten néztem Spencerre, aki elkerülte a pillantásomat, és a bejárat felé indult. Követtem, miközben megfigyeltem a fákat és a szabályos rendben ültetett növényeket, melyek a hideg ellenére már kezdtek virágba borulni.

Spencer határozottan haladt a keskeny, bokrok szegélyezte úton, ami egy sötétzöld, tejüveg ablakos bejárat ajtóhoz vezetett. A válla feszültnek látszott, miközben a kulcsot a zárba illesztette, és az ajtónak dőlt. Félreállt, hogy be tudjak lépni.

– Ugye itt nem futunk össze senkivel, aki meztelen? – kérdeztem, mikor bizonytalan léptekkel bementem a házba. Mióta bekanyarodtunk az utcába, Spencer csendesnek tűnt. Túl csendesnek, túl nyugodtnak. Már egyáltalán nem izgett-mozgott. Az egyetlen, ami még a valódi Spencerre emlékeztetett, az az volt, hogy Watsont még mindig túszként tartotta a hóna alatt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem, egyedül élek – mondta egy olyan mosoly kíséretében, ami egyáltalán nem tűnt őszintének. – És csak akkor mászkálok meztelesen, ha olyan hangulatban vagyok. – Illetlenül felhúzta a szemöldökét, én pedig magamban fellélegeztem. Ez már jobban emlékeztetett az igazi Spencerre.

Elvette a kabátomat, és felakasztotta a fogasra, mielőtt bevezetett a folyosón a nappali felé.

Ó, húha!

Szürke falak, sötét padló és krémszínű bútorok töltötték meg a helyiséget. Egy mintás párnákkal díszített, hatalmas sarokkanapé választotta el a nappalit a nyitott étkezőrésztől, ahol egy nagy, rusztikus fasztalet állt hat székkal. Balra fordultam, a sarok felé, és szemügyre vettem a konyhát. Kínos hang hagyta el a számat. Meglepetés, izgalom és még valami keveréke...

– Hogy tehetted ezt? – fordultam felé feldúltan.

Zsebre tett kézzel ácsorgott az étkezőben.

Hüvelykujjammal a vállam fölé mutattam.

– Tudod, hogy mennyire szeretek főzni, és képes voltál *ezt* eltitkolni előlem?

Az új, beépített konyha minden hobbiszakács álma, és a szöges ellentéte volt az ócska kollégiumi konyhának, amivel be kellett érnem. Jobbra egy gáztűzhely állt, a polírozott munkalapon egy vadiújnak tűnő késtartó feszített. Fölötte egy sínen fém serpenyőlapátok és mindenféle egyéb kellékek lógtak.

A tűzhelyhez léptem, lendületesen megfordultam, és megtámaszkodtam az újonnan megtalált szerelmem két oldalán.

– Hahó! – suttogtam, és pukedliztem. – Jó a kégli.

Kis mosoly jelent meg Spencer szája sarkában.

– Szex és New York?